

פרק 105

האמת, חלק ב'

טום רידל.

המילים הדהדו בראשו של הארי, מעוררות תהודות שגוועו באותה המהירות, תבניות שבורות שניסו להשלים את עצמן וכשלו.

טום רידל הוא

טום רידל היה

החידה

סדרי עדיפויות אחרים העסיקו את תשומת ליבו של הארי.

פרופסור קווירל כיוון לעברו אקדח.

ומסיבה כלשהי לורד וולדמורט עוד לא ירה בו.

קולו של הארי יצא בקרקור. "מה אתה רוצה ממני?"

"את מותך", אמר פרופסור קווירל, "זה בוודאי לא מה שאני עומד לומר, משום שהיה לי די והותר זמן להרוג אותך לו רציתי. הקרב הגורלי בין לורד וולדמורט לילד-שנסאר-בחיים אינו אלא הזיה מדמיונו הקודח של דמבלדור. אני יודע איפה למצוא את בית המשפחה שלך באוקספורד, ואני מכיר את הקונספט של רובי צלפים. היית מת לפני שהיית נוגע בשרביט. אני מקווה שזה ברור לך, טום?"

"כשמש", הארי לחש. הגוף שלו עדיין רעד, מריץ תוכנות שהתאימו יותר לבריחה מנמר מאשר להטלת לחשים עדינים או לחשיבה. אבל הארי היה יכול לחשוב על דבר אחד שהאדם שהחזיק באקדח רוצה שיעשה, שאלה שהאדם הזה המתין שישאל, והארי עשה כן. "למה אתה קורא לי טום?"

פרופסור קווירל בחן אותו במבט יציב. "למה אני קורא לך טום? ענה. האינטלקט שלך אינו מה שקיוויתי, אבל הוא אמור להספיק לזה."

פיו של הארי ידע את התשובה לפני שמוחו הצליח להתמקד בשאלה. "טום רידל זה השם שלך. השם שלנו. זה מי שלורד וולדמורט היה, או הינו, או - משהו."

פרופסור קווירל הנהן. "יותר טוב. כבר הבסת את אדון האופל, בפעם האחת והיחידה שתעשה זאת. אני כבר השמדתי הכל מהארי פוטר, עד הזכר האחרון, מעלים את ההבדל בין הנשמות שלנו ומאפשר לנו לדור באותו עולם. כעת משברור לך שהקרב בינינו הוא שקר, אתה רשאי לפעול בצורה הגיונית כדי לקדם את האינטרסים שלך. או שלא." האקדח דקר קדימה מעט, גורם לעקצוצי זיעה להופיע על מצחו של הארי. "זרוק את השרביט שלך. עכשיו."

הארי זרק אותו.

"התרחק מהשרביט", אמר פרופסור קווירל.

הארי ציית.

"שלח יד לצווארך", אמר פרופסור קווירל, "והסר את מחולל-הזמן שלך, נוגע רק בשרשרת שלו. הנח את מחולל-הזמן על הרצפה והתרחק גם ממנו."

הארי עשה גם את זה. אפילו במצב ההלם שלו, התודעה שלו עדיין חיפשה דרך לסובב את מחולל-הזמן תוך כדי פעולה פתאומית שתוביל לניצחון; אבל הארי ידע שפרופסור קווירל כבר דמיון את עצמו במצבו של הארי, מסתכל על אותן הזדמנויות אפשריות.

"הסר את הנרתיק שלך והנח גם אותו על הרצפה, ואז תתרחק."

הארי עשה זאת.

"טוב מאוד", אמר המורה להתגוננות. "עכשיו. הגיע הזמן להשיג את אבן החכמים. אני מתכוון להביא את ארבעת תלמידי השנה הראשונה שפה, הזיכרונות האחרונים שלהם מחוקים כך שיזכרו את מטרותם המקורית. בסניף אשלוט ואציב שישמור על הדלת. אחרי שעבודת היום תסתיים אני מתכוון להרוג את סניף על הבגידות שבגד בזהות האחרת שלי. את שלושת הילדים היורשים אקח איתי לאחר מכן, כדי לעצב את הנאמנויות העתידיות שלהם. ודע זאת, לקחתי בני ערובה. כבר התחלתי לחש שיהרוג מאות תלמידי הוגוורטס, כולל רבים להם אתה קורא חברים. אני יכול לעצור את הלחש הזה באמצעות האבן, אם אצליח להשיג אותה. אם אופרע לפני כן, או אם אבחר לא לעצור את הלחש, מאות תלמידים ימותו." קולו של פרופסור קווירל עדיין היה רגוע. "האם אתה רואה איזה אינטרסים שיש לך פה, ילד? אני אחייך אם תאמר 'לא', אבל זה יותר מדי מכדי לקוות."

"אני אשמח", הצליח הארי לומר, דרך האימה ושרון הלב והסכינים שחתכו בקשר רגשי בכאב כמו בבשר החי, "שלא תעשה את הדברים האלה, פרופסור." *למה, פרופסור קווירל, למה, למה היית צריך להיות ככה, אני לא, אני לא, אני לא רוצה שזה יקרה...*

"טוב מאוד", אמר פרופסור קווירל. "אני מרשה לך להציע לי משהו שאני רוצה." האקדח החווה בהזמנה. "זוהי הזדמנות נדירה, ילד. לורד וולדמורט לא נושא-ונותן על מה שהוא רוצה לעיתים קרובות."

חלק כלשהו מהתודעה של הארי חיפש בייאוש, מחפש משהו, כל דבר שעשוי להיות שווה יותר בעיני לורד וולדמורט או פרופסור קווירל מאשר בני ערובה ילדים או מותו של סוורוס.

חלק אחר בו, החלק שמעולם לא הפסיק לחשוב, כבר ידע את התשובה שלו.

"אתה כבר יודע מה אתה רוצה ממני", אמר הארי, מבעד לבחילה ולפצעים המדממים שנשמתו. "מה זה?"

"את עזרתך בהשגת אבן החכמים."

הארי בלע את רוקו. הוא לא הצליח למנוע מעיניו לנדוד לאקדח, ואז בחזרה אל פניו של פרופסור קווירל.

הוא היה מודע לכך שהגיבור בסיפור אמור להגיד 'לא', אבל עכשיו שהוא באמת במצב כזה, להגיד 'לא' לא הרגיש הגיוני.

"אני מאוכזב שאתה צריך לחשוב על זה", אמר פרופסור קווירל. "צריך להיות ברור שאתה צריך לציית לי לעת עתה, משום שיש לי את כל היתרונות עליך. לימדתי אותך יותר טוב מזה; במצב כזה אתה בהחלט אמור

להעמיד פנים שאתה מפסיד. אתה לא יכול לצפות להרוויח דבר מהתנגדות, למעט כאב. היית צריך לחשב שטוב יותר לענות מוקדם, ולא לזכות בחשדי. "עיניו של פרופסור קווירל בחנו אותו בסקרנות. "אולי דמבלדור מילא את האוזניים שלך בשטויות על התנגדות נאצלת? ערכים כאלה משעשעים אותי, משום שכל כך קל לתמרן אותם. אני מבטיח לך שאני יכול לגרום להתנגדות להיראות גרועה יותר מוסרית, וטוב יהיה אם תיכנע לפני שאעשה זאת." האקדח נותר מכוון לעברו של הארי; אבל בנפנוף ידו האחרת של פרופסור קווירל, טרייסי דייוויס עלתה לאוויר בריחוף, הסתובבה בעצלתיים, גפיה פרושים -

- ואז, כשאדרנלין חדש מציף את ליבו של הארי, טרייסי ריחפה מטה בחזרה.

"בחר", אמר פרופסור קווירל. "זה מתחיל לשחוק את סבלנותי."

הייתי צריך לדבר מקודם, לפני שהיה יכול לתלוש את הרגליים של טרייסי, לא, לא הייתי צריך, המנהל אמר שאסור לי להראות ללורד וולדמורט שאעשה דברים אם הוא מאיים על החברים שלי משום שזה יגרום לו לאיים עליהם יותר - אלא שמה שהוא אמר מקודם לא היה איום זה פשוט מסוג הדברים שלורד וולדמורט עושה -

הארי נשם כמה נשימות עמוקות. החלק שבו שרץ על אוטומט צרח על שאר תודעתו שהיא לא יכולה להרשות לעצמה להישאר בהלם. הלם זה מצב בעל משך סופי, נזירונים ממשיכים לירות, הסיבה היחידה שהתודעה של הארי תיכבה בזמן שהמוח שלו ממשיך לפעול היא אם המודל-העצמי של הארי האמין שהתודעה שלו תיכבה -

"אני לא מתכוון לשחוק את הסבלנות שלך", אמר הארי. הקול שלו נשבר. זה טוב. להישמע כאילו הוא עדיין בהלם אולי יגרום ללורד וולדמורט לתת לו עוד זמן. "אבל אם ללורד וולדמורט יש מוניטין לכבד את מילתו, לא שמעתי על כך."

"דאגה מובנת", אמר פרופסור קווירל. "ישנה תשובה פשוטה, ואני אכפה זאת עליך בכל מקרה. נחששים לא יכולים לששקר. ומשום שיש לי חוסר חיבה עמוק לטיפשות, אני מציע שלא תגיד משהו כמו 'למה אתה מתכוון?' אתה חכם יותר מזה. ואין לי זמן לשיחות שאנשים רגילים ממיטים זה על זה."

הארי בלע את רוקו. נחשים לא יכולים לשקר. "ששתיים ועוד ששתיים ששווה ארבע." הארי ניסה לומר ששתיים ועוד שתיים שווה שלוש, והמילה ארבע פשוט יצאה החוצה.

"טוב. כשסלזאר סלית'רין הטיל על עצמו ועל כל ילדיו את קללת הלחשננות, תוכניתו האמיתית הייתה לוודא שצאצאיו יוכלו לבטוח במילים אחד של השני, יהיו אשר יהיו המזימות שיטוו כנגד אנשים מבחוץ." פרופסור קווירל אימץ את תנוחת ההרצאה שלו משיעורי הקסם הקרבי, כמו מישהו שעושה מסכה, אבל האקדח שלו נותר מכוון בידו. "הלטת-הכרה לא יכולה לשטות בלחשנן כמו שהיא יכולה לשטות בוורייטסרום, ואתה יכול לבדוק גם את זה. כעת הקשב היטב. בוא איתי, הבטח את עזרתך הטובה ביותר בהשגת האבן, ואששאייר את הילדים האלה מאחור unharmed. בני ערובה אמיתיים, מאות תלמידים ימותו הלילה אם לא אעצור אירועים ששכבר החלו. אחוסס על בני ערובה אם אששיג בהצלחה אבן. ושמע גם זאת, הקשב היטב: אני לא יכול באמת למות בששום אמצעי המוכר לי, ולאבד אבן לא ימנע ממני לחזור, לא יציל אותך או את היקרים לך מזעמי. שום פעולה נמהרת עליה אתה חושב לא יכולה להביא לך ניצחון במשחק, ילד. אני מכיר ביכולת שלך להרגיז אותי, ומציע לך להימנע מכך."

"אמרת", קולו של הארי היה מוזר באוזניו שלו, "שלאבן החכמים יש כוחות שונים ממה שהאגדה מספרת. אמרת לי את זה בלחשננית. תגיד לי מה האבן באמת עושה, לפני שאסכים לעזור לך." אם זה משהו בסגנון להשיג כוח מוחלט על היקום, אז שום דבר לא שווה את הגדלת הסיכוי שלורד וולדמורט ישיג את האבן.

"אה", אמר פרופסור קווירל וחיך. "אתה חושב. זה טוב יותר, ובתור פרס אתן לך תמריץ נוסף לשיתוף פעולה. חיי נצח ונעורים, יצירת זהב וכסף. נניח שאלה היו יתרונות אמיתיים של אחיזה באבן. אמור לי, ילד. מהו כוחה של האבן?"

ייתכן שהיה זה האדרנלין שבו, מועיל למוח שלו בפעם הראשונה. ייתכן שהיה זה הכוח שבכך שנאמר לו שקיימת תשובה, ושהראיות אינן שקר. "היא יכולה להפוך שינוי-צורה לקבועים."

ואז הארי עצר כששמע מה שהפה שלו אמר.

"נכון", אמר פרופסור קווירל. "לפיכך, זה שאוחז באבן יכול לבצע שינוי-צורה בבני אדם."

התודעה הקרועה של הארי הוכתה שוב, כשהבין מה התמריץ הנוסף שיוצק לו.

"גנבת את גופתה של העלמה גריינג'ר והפכת אותה למטרה תמימה-למראה באמצעות שינוי-צורה", אמר פרופסור קווירל. "מטרה שנוצרה בשינוי-צורה שעליך לשמור על גופך, כדי לתחזק את שינוי-הצורה. אה, אני רואה שעיניך נודדות לטבעת שעל ידך, אבל כמובן שהעלמה גריינג'ר לא תהיה אבן החן הקטנה הקבועה בטבעת, נכון? זה יהיה ברור מדי. לא, אני מנחש שהפכת את גופתה של העלמה גריינג'ר לטבעת עצמה, ונתת להילה של אבן החן שנוצרה בשינוי-צורה להסתיר את ההילה של הטבעת שנוצרה בשינוי-צורה."

"כן", אמר הארי, מכריח את המילה לצאת. היה זה שקר, לראשונה, והמבט של הארי היה מכוון. הארי ציפה שמישהו יטיל ספק בטבעת הפלדה, הוא ניסה לעורר את הספק הזה כדי שיוכל להוכיח את חפותו פעם נוספת, אם כי איש לא אמר לו שום דבר עליה - אולי דמבלדור פשוט הרגיש שהפלדה לבדה אינה קסומה.

"טוב ויפה", אמר פרופסור קווירל. "כעת בוא איתי, עזור לי להשיג את האבן, ואחזיר לחיים את הרמיוני גריינג'ר בשבילך. למוות שלה היו השפעות מצערות עליך, ולא אכפת לי לבטל אותן. זו, כפי שאני מבין, הינה תשוקתך הגדולה ביותר. עשיתי לך טובות רבות, ולא אכפת לי לעשות לך עוד אחת." פרופסור ספראוט ריקת-עיניים קמה מהרצפה וכיוונה את שרביטה אל הארי. "עזור לי להשיג את אבן השינוי-הצורה, ואעשה כמיטב יכולתי להחיות את החברה ילדה-בת ששלך לחיים אמיתיים ומתמשכים. עם זאת, ילד, הסבבלנות ששלי אוזלת במהירות, ואתה לא תאהב את מה ששיבוא עכשיו." המשפט האחרון לוחש בקול שהעביר את התמונה של נחש מרים את ראשו להכות.

אפילו אז.

אפילו אז, עם כל עולמו הפוך, עם הלם אחרי הלם, אפילו אז המוח של הארי לא הפסיק להיות מוח, או להשלים את התבניות שהמעגלים שלו חווטו להשלים.

הארי ידע שזו הצעה טובה מכדי להציע למישהו שאתה מכוון לעברו אקדח.

אלא אם אתה זקוק לעזרתו *נואשות* כדי להוציא את אבן החכמים ממראת הקסמים.

ולא נותר עוד זמן לתכנן, רק המחשבה שאם פרופסור קווירל באמת מתאמץ עד כדי כך להשיג את עזרתו - מה שהארי רצה היה לדרוש שפרופסור קווירל יבטיח לא להרוג אף אחד בעתיד בתמורה לעזרתו עכשיו, אבל להארי הייתה תחושה מוזרה שפרופסור קווירל יענה 'אל תהיה מגוחך' ואין זמן לשיחה רגילה הארי צריך לנחש את הבקשה הבטוחה הגבוהה ביותר מראש -

- עיניו של פרופסור קווירל הצטמצמו, שפתיו נפתחו -

"אם אעזור לך," הפה של הארי אמר, "אני רוצה את ההבטחה שלך שאתה לא מתכנן לבגוד בי כשזה ייגמר. אני רוצה שלא תהרוג את פרופסור סנייפ או אף אחד בהוגוורטס למשך שבוע לפחות. ואני רוצה תשובות, את האמת בנוגע למה שקרה כל הזמן הזה, כל מה שאתה יודע על הטבע שלי."

העיניים הכחולות החיוורות בחנו אותו בחוסר רגש.

אני באמת חושב שהיינו יכולים לחשוב על משהו יותר טוב לדרוש, אמר הצד הסלית'ריני של הארי. אבל אני מניח שבאמת לא היה לנו זמן, ומה שלא יהיה מה שאנחנו צריכים לעשות הלאה, תשובות יעזרו.

Harry wasn't listening to that voice right now. Cold chills were still going down his spine from hearing the words that had just come out of his lips, addressed to the man with the gun.

הארי לא הקשיב לקול הזה כרגע. צמרמורת קרה עדיין ירדה במורד שדרתו למשמע המילים שזה עתה יצאו מבין שפתיו, מופנות לאיש עם האקדח.

"זה התנאי שלך כדי לעזור לי להשיג את האבן?" שאל פרופסור קווירל.

הארי הנהן, לא מסוגל ליצור מילים.

"מוססכם," לחשש פרופסור קווירל. "עזור לי, ויהיו לך תשובות לשאלות שלך, כל עוד הן נוגעות לאירועי עבר, ולא לתוכניות שלי לעתיד. אני לא מתכוון להרים את ידי או את קסממי נגדך בעתיד, כל עוד אתה לא מתכוון להרים את ידך או קססמן נגדי. לא אהרוג איש בתחום בית ספר במשך שבוע, אלא אם אני מוכרח. עכשיו *promisse that you will not attempt to warn againsts me or escape*. הבטח לעשות כמיטב יכולתך לעזור לי להשיג את האבן. והחברה ילדה-בת שלך תחזור לחיים מידי, לחיים אמיתיים ולבריאות; ואני או משרתי לא נפגע בה לעולם." חיוך מעוות. "הבטח, ילד, והעסקה תיחתם."

"אני מבטיח," לחש הארי.

מה? צרחו חלקים אחרים בתודעתו.

אמ, הוא עדיין מכוון עלינו אקדח, ציין סלית'רין. אין לנו באמת ברירה, אנחנו פשוט מנסים להוציא מזה כמה שאפשר.

חתיכת ממזר, אמר הפלפאף. אתה חושב שזה מה שהרמיוני הייתה רוצה? אנחנו מדברים פה על לורד וולדמורט, אנחנו בכלל יודעים כמה אנשים הוא הרג ויהרוג?

אני מכחיש שאנחנו מתפשרים על לורד וולדמורט למען הרמיוני, אמר סלית'רין. משום שלמעשה, יש פה אקדח ואנחנו לא יכולים לעצור אותו. וגם, אבא ואימא היו רוצים שפשוט נשתף פעולה ונישאר בטוחים.

פרופסור קווירל בחן אותו במבט יציב. "חזור על כל ההבטחה בלחשננית, ילד."

"אני אעזור לך להשיג את האבן... אני לא יכול להבטיח לעשות כמיטב יכולתי, חוששני שלא אוכל לגייס את הרצון. אני מתכוון לנסות. לא אעשה שום דבר ששאני חושב ששירגז אותך ססתם. לא אקרא לעזרה אם אני מצפה ששהיא תיהרג על ידך או ששבני ערובה ימותו. אני מצטער, מורה, אבל זה כל מה ששאני יכול לעשות." התודעה של הארי החלה להירגע, לסדר את עצמה, כשהחלטה התקבלה. הוא יישאר עם פרופסור

קווירל, ילך איתו כדי להשיג את האבן, יציל את התלמידים בני הערובה... ואז... ואז... הארי לא ידע, חוץ מזה שימשיך לחשוב.

"אתה באמת מצטער בקשר לזה?" פרופסור קווירל נראה משועשע. "אני מניח שזה יצטרך להספיק. אז תזכור גם את שני הדברים הבאים: יש לי תוכנית לעצור אפילו מנהל בית סספר, אם יופיע לפנינו. וגם את זה: מדי פעם אבקש ממך להגיד בלחשננית האם בגדת בי. העסקה נחתמה."

לאחר מכן, פרופסור ספראוט הרימה את השרביט של הארי ועטפה אותו בבד מבריק; ואז היא הניחה אותו על הרצפה והצביעה שוב בשרביטה על הארי. רק אז פרופסור קווירל הנמיך את אקדחו, שכאילו נעלם בידו, והרים את שרביטו העטוף של הארי, מכניס אותו אל גלימותיו.

גלימת ההיעלמות האמיתית הוסרה מדמותו הישנה של לסאת' לסטריינג', ופרופסור קווירל לקח את הגלימה, כמו גם את הנרתיק של הארי ואת מחולל-הזמן.

ואז פרופסור קווירל הטיל אובליוויאטה המונים ולאחר מכן את גרסת ההמונים של לחש הזיכרון המזויף, זה שפשוט גרם למטרה למלא את החלקים החסרים בעצמה. לאחר מכן פרופסור ספראוט הרחיפה משם את הילדים הישנים, עוטה הבעה שנראתה מרוגזת ומוסחת, כאילו היו באיזו תאונה בתורת-הצמחים.

פרופסור קווירל פנה בחזרה אל המורה לשיקויים שנח פרקדן, התכופף מעליו והצמיד את שרביטו למצחו של פרופסור סנייפ. "אליאניס נרבוס מובילה ליגנום."

המורה להתגוננות צעד לאחור והחל להניע את אצבעות ידו השמאלית באוויר כאילו הוא מזיז בובה על חוטים.

פרופסור סנייפ נעמד בתנועות חלקות והתייצב שוב לפני דלת המסדרון.

"אלוהומורה," אמר פרופסור קווירל, מצביע בשרביטו על הדלת האסורה. המורה להתגוננות נראה משועשע למדי. "אתה רוצה את הכבוד, ילד?"

הארי בלע את רוקו. הוא חשב על זה פעם נוספת, ועוד אחת.

מוזר איך אתה יכול לעשות משהו על אף שאתה יודע שזה הדבר השגוי לעשות, לא הדבר האנוכי אבל הדבר השגוי לעשות ברמה עמוקה יותר.

אבל הגבר שמאחוריו אחז באקדח; הוא הופיע בידו פעם נוספת למראה ההיסוס של הארי.

הארי הניח את ידו על המקוש ונשם כמה נשימות עמוקות, מרגיע את תודעתו פעם נוספת כמיטב יכולתו. שתף פעולה, שלא יירו בך, אל תיתן לבני הערובה למות, תהיה בסביבה כדי לעשות אופטימיזציה לאירועים, תהיה שם כדי לראות הזדמנויות ותישאר מסוגל לנצל אותן. זו לא אפשרות טובה, אבל כל האחרות נראו גרועות יותר.

הארי פתח את הדלת האסורה וצעד פנימה.